

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติการ (operations study) โดยอิงกรอบแนวคิดการใช้และเผยแพร่แนวปฏิบัติทางคลินิกของสภาวิชาชีพด้านการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ ประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1999) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต หอผู้ป่วยหนักทั่วไป โรงพยาบาลลำปาง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้ป่วยวิกฤตที่เข้ารับการรักษาตัวในหอผู้ป่วยหนักทั่วไป โรงพยาบาลลำปาง ประกอบด้วย กลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักทั่วไปก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2554 จำนวน 65 คน และกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักทั่วไปที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต ระหว่างเดือนมกราคม ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555 จำนวน 62 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

1. เครื่องมือดำเนินการศึกษา ได้แก่ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต หอผู้ป่วยวิกฤตศัลยกรรม โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ (สุภาภรณ์ บุญโยทยาน และคณะ, 2552) ผ่านการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญทั้งด้านเนื้อหาและความเชี่ยวชาญทางด้านการปฏิบัติทั้ง 3 ท่านและตรวจสอบความเป็นไปได้ในการนำไปใช้

2. เครื่องมือรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบรวบรวมผลลัพธ์การจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วย และข้อมูลผลลัพธ์ ข้อมูลผลลัพธ์ประกอบด้วย การได้รับการจัดการความปวดอย่างเหมาะสมที่มีทั้งหมด 6 ตัวชี้วัด ได้แก่ การได้รับการประเมินความปวดอย่างน้อยทุก 4 ชั่วโมง การได้รับการประเมินความปวดด้วยเครื่องมือที่เหมาะสม การได้รับการบรรเทาความปวดภายใน 15 นาทีภายหลังการประเมินความปวด การได้รับการบรรเทาความปวดด้วยวิธีที่เหมาะสมกับระดับความปวด การได้รับการประเมินความปวดซ้ำในช่วงเวลาที่เหมาะสมภายหลังการบรรเทาความปวด และการบันทึกเกี่ยวกับความปวดที่ถูกต้องและ

สม่ำเสมอ ผลการบรรเทาความปวด และความพึงพอใจต่อการจัดการความปวด ผู้ศึกษาเป็นผู้รวบรวมจากแบบบันทึกทางการพยาบาลด้วยตนเอง

ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละของตัวชี้วัดของการได้รับการจัดการความปวดอย่างเหมาะสมในกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกเพิ่มขึ้นทุกตัวชี้วัด

ผลการบรรเทาความปวดโดยการซักถามพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีผลการบรรเทาความปวดลดลงมาก ร้อยละ 32.83 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีผลการบรรเทาความปวดลดลงมาก ร้อยละ 18.32 และกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีผลการบรรเทาความปวดลดลงทั้งหมด ร้อยละ 21.39 และกลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีผลการบรรเทาความปวดลดลงทั้งหมดเพียง ร้อยละ 0.77 ผลการบรรเทาความปวดโดยการสังเกตคุณภาพการพักผ่อนพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกแสดงอาการสงบและพักได้ดี ร้อยละ 64.04 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกแสดงอาการสงบและพักได้ดี เพียงร้อยละ 33.33

สำหรับความพึงพอใจของผู้ป่วยต่อการได้รับการจัดการความปวดที่ประเมินในผู้ป่วยที่รู้สึกตัวดีและสามารถสื่อสารได้ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติ มีคะแนนความพึงพอใจอยู่ในช่วง 6.00-10.00 โดยมีค่ามัธยฐานเท่ากับ 10.00 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติ มีคะแนนความพึงพอใจอยู่ในช่วง 3.50-10.00 โดยมีค่ามัธยฐานเพียง 6.50

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. นำผลการศึกษาเสนอต่อผู้บริหาร เพื่อกำหนดเป็นนโยบายในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกมาใช้ในการดูแลผู้ป่วยวิกฤตต่อไป
2. ควรมีการทบทวนและติดตามหลักฐานเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤตอย่างสม่ำเสมอเพื่อนำมาปรับปรุงให้แนวปฏิบัติมีความเหมาะสมและทันสมัย
3. ควรมีการเผยแพร่แนวปฏิบัติให้กับหน่วยงานหรือผู้ป่วยหนักอื่นๆ ได้รับทราบและนำไปใช้เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีในการดูแลผู้ป่วยวิกฤต
4. การใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ให้เกิดผลลัพธ์ที่ดี ผู้ศึกษาต้องฝึกทักษะการใช้กลยุทธ์หลายๆกลยุทธ์มาใช้ร่วมกัน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติ และเกิดผลลัพธ์ที่ดีจากการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาผลลัพธ์จากการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤตอย่างต่อเนื่อง เช่น อัตราของผู้ป่วยที่มีความปวดอยู่ในระดับเล็กน้อย (คะแนนความปวดน้อยกว่า 3) ภายหลังจากการจัดการความปวด ได้นานมากกว่า 4 ชั่วโมง เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่เป็นเกณฑ์มาตรฐานสากล